

Привет на Седмия Конгрес на Партията!

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ СЪЕДИНЯВАТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

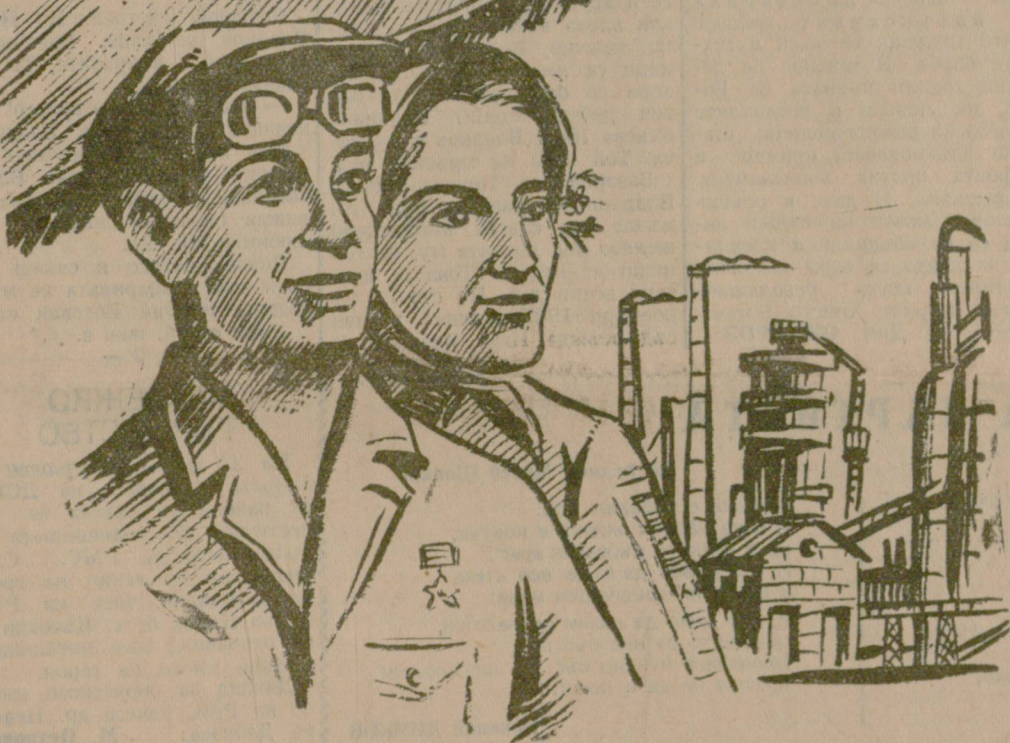
Излиза три пъти седмично

Год. XIV. бр. 65(1056)

Търново, събота, 31 май 1958 г.

Цена 20 ст.

БКП!

Умът, съвестта и честта на нашия народ

В ПОНЕДЕЛНИК, в конгресната зала на партияния дом в Столицата, ще започне работата Седмият конгрес на Българската комунистическа партия — най-голямото събитие в историята на нашия народ през 1958 година. В конгресната зала, която заема места най-добрите представители на работническата класа, на селяните-кооператори и на народната интелигенция — хора на физическия и умствения труд — цветът на нашия народ.

В своята многолетна история, в кървавите схватки с враговете на труда, селото, с кръвта на най-достоините си синове и дъщери Партията не един път е потвърдила верността си към народните интереси, готовността си всякога и при всякакви обстоятелства да стои начело на труда, да се бори за по-добър и щастлив живот. Със своята правилна политика, както в оорбата против фашизма, така и в годините на народната власт, Партията сплотила около себе си под знамето на Отечественния фронт всички трудови хора, насочи усилията им към изграждане на новия обществен строй. И днес няма честен човек в съпътното ни Отечество, който да не е убеден в правилността на партийната политика, в необходимостта от ръководната роля на Комунистическата партия.

Заедно с целия български народ и трудещите се от нашия окръг с жив интерес посрещат партийния конгрес. В предконгресните дни в Г. Оряховица бе открита най-модерната околнорайска болница в окръга, търновци получиха нов физкультурен стадион. В чест на Конгреса железничарите от железопътния възел Г. Оряхо-

вица обещаха и постигнаха икономия на близо сто тона условно гориво, извозиха вместо 30,000 тона, 31,620 тона наднормен товар. Големи са успехите на габровските работници. Населението на Павликенска околия даде 50 на сто от доброволния си труд, предвиден за годината, организациите на Отечественния фронт приеха 628 нови членове.

Навсякъде в окръга с многобройни и конкретни дела хората дават израз на своята любов и признателност към Българската комунистическа партия, на своята готовност да следват нейните указания, да укрепват и разширяват българо-съветската дружба, крепко да стоят в семейството на социалистическите страни. Те с нетърпение очакват да чут отчетния доклад на Централния комитет за героичния път на Партията и страната от Шестия до Седмия конгрес, времето през което се осъществиха най-много мероприятия за подобряване жизненого равнище на населението, периодът през който у нас социализмът победи безвъзвратно не само в града, но и в селото.

Конгресът ще обсъди и приеме директиви за развитието на Родната през 1958—1962 година, за „по-нататъшното изграждане на социалистическото общество в нашата страна, по-нататъшното развитие на неговата материално-производствена база“.

Седмият конгрес ще разиска въпроси близки до сърцето на всеки трудещ се: развитието на индустрията, селското стопанство, строителството, транспорта, търговията, ръстът на стопанството и националния доход, образованието и здравеопазването, мирът и

безопасността на Родната.

Конгресът ще бъде нова, ярка манифестация на верността на нашата Партия към марксизма-ленинизма, към принципите на пролетарския интернационализъм, на нейната непримиримост към опитите на ревизионистите да подкопаят основите на великото учение на Маркс-Енгелс-Ленин и на дружбата ни с великия Съветски съюз и страните с народна демокрация. От неговата трибуна още веднъж ще прозвучи гласът на българския народ в подкрепа на Декларацията на страните участнички във Варшавския договор за премахване на напрежението в международното положение, за конкретни дела към укрепването и запазването на световния мир.

Отговорът на животнорутните въпроси, който дава Българската комунистическа партия на своите конгреси, всякога е бил насъщна нужда за трудовите хора. И сега умът, съвестта и честта на нашия народ ще си каже думата по съвременното вътрешно и международно положение, ще посочи задачите на трудещите се за следващите години на мирен творчески труд.

С високи трудови успехи, с преизпълнени планове и обещания в чест на Конгреса, трудещите се от Търновски окръг от сърце приветствуват делегатите на Седмия конгрес на Българската комунистическа партия и още по-високо издигат знамето на социалистическото съревнование. Единият и сплотеност около Партията те извикват с пламенните слова на поета:

„Води ме, Партийо, води ме под своите бойки знамена! свети с червеното си име чрез хилядите имена!“

Само двама сме в тясната стая.
Той ме гледа с две строги очи,
аз потръпвам смутен и не зная,
докога все така ще мълчи.

Укротил непокорния разум,
прав стоя — като мрамора тих
и очаквам да бъда наказан,
че сгреших, че сгреших, че сгреших.

Той мълчи и запалва цигара.
Аз навеждам виновно глава.
— Не навеждай главата, другарю! —
като в сън чувам топли слова.

Не навеждай главата, другарю!
Твърд бди и когато сгрешаш!
Ано мълчата в теб се разгаря,
угаси я с песен и виж,

как от изток се вдига полена
слънцето и мъглата редей —
както черните мисли в човека
се стопяват, когато запей...

...Той отново мълчи и ме гледа
с две строги и строги очи,
моите мисли се гонят в безреда,
но долавям как в мене звучи

една песен — голяма и чиста —
благославям аз този човек
и разбирам, защо с комуниста
се гордее тревожният век.
редник Матей Шопкин

Комунист

Петмесечният план изпълнен

Работниците и работничките от фабрика „Народна република“ — Габрово се задължиха да посрещнат Конгреса с преизпълнен план.

В резултат на разгорялото се социалистическо съревнование колективът на предприятието ежедневно преизпълняваше производствения си план и обещанието.

Най-големият му успех в предконгресното съревнование обаче бе на 28 май. В 2 часа след обед колективът изпълни петмесечния си план и вретената на големите предачни машини почнаха да предават надпланова прежда. До края на месеца ще бъдат произведени над 19,000 килограма прежда върху петмесечния план на предприятието.

Най-добри успехи в изпълнението на петмесечния план е постигнал колективът на дех 5. Той го изпълни на 23 май и до края на месеца ще произведе над 7,000 кг фина намгарна прежда върху плана си.

Кр. Тенев, дописник

МЛАДЕЖКИ МИТИНГ В ТЪРНОВО

Завчера в летния театър в Търново се състоя голям младежки митинг, организиран от окръжния, околийския и градския комитети на ДСНМ, по случай Седмия конгрес на БКП и 30-годишнината от създаването на РМС.

Тук бяха дошли и секретарите на Окръжния комитет на БКП д-р. Димитър Стоичков, Петър Вучакчиев и Йордан Костов.

На естрадата е ансамбълът на Втора смесена гимназия. Младите самодейци изпълняват песен за Партията-ръководителка, (Вълнуващо звучат думите на стихотворението: „Умразата не бива да угасва“ рецитирано от десетокласника Слави Шкаров.

„Води ни, Партийо, води под твоите бойки знамена...“ прозвуча в смълчаната привечер.

Тържествената част завършва с „Напред, другари млади!“ Митинга откри секретарят на ГК на ДСНМ д-р. Ив. Генджов.

За създаването и борбите на РМС под ръководството на Партията говори д-р. Георги Рибаров, бивш секретар на Окръжния комитет на комсомола.

Ентусиазираните млади димитронци изпратиха телеграма от името на митинга до ЦК на БКП, в която изразя-

ват въодушевлението си от проектордирективите, чертаещи победата на социализма у нас и пожелават ползотворна работа на Партийния конгрес. Бе посрещната и звезднообозначена щафета в чест на Седмия конгрес на БКП, Девой-

ката Миглена Тошева от Педагогическото училище прочете обещание от името на търновските физкультурници и спортисти и поздравления към Седмия конгрес на БКП.

Митингът завърши с естрадни песни.

ДЕЛЕГАТИ НА КОНГРЕСА

Заслужена награда

Едва 14-годишен Стефан Гаврилов става кожарски работник. Труден е кожарският занаят, но той го усвоява.

Още в първите години на своя младежки живот той взема активно участие в стачките на прогресивното габровско работничество.

... Колко тежко е да си спомни човек за мизерната заплата, за това, че е трябвало да работи под постоянен страх от безработицата, под злобните и крещици занаятчи от чорбаджийските майстори-слуги.

Първата световна война отнема надеждите за по-добър живот. Липсванията на войната и пленничеството, които траят повече от пет години, грабителският характер и катастрофалният край на войната закаливат още повече младия кожарски работник. Завърнал се в Габрово, през 1921 година той бива приет в редиците на Партията. Безработицата го принуждава да напусне Габрово и той идва в Търново, където започва работа в различни работилници и предприятия. От 1934 година

е вече усвоил занаята и става майстор-ръководител. Със своята скромност и любов към хората спечелва сърцата на работниците.

Идва свободните дни на 9 септември 1944 година. Радостта и щастие на Гаврилов са големи. От национализацията на промишлеността бай Стефан е главен инженер в предприятието „Първи

май“ — Търново. Той работи с голяма енергия и желание за укрепването му. Търси начин за подобряване технологията, за икономия на материали, за повече и доброкачествено производство. И успява. На националната конференция на първенците от промишлеността, транспорта и строителството през 1951 година на гърдите му блесва висока и заслужена награда — орден „Георги Димитров“.

Бай Стефан участва активно и в обществено-политическия живот. При образуването на Отечественния фронт е избран за председател на организацията в квартала, в който живее. Избран е и за съветник в Градския народен съвет — Търново. Член е на Градския комитет на БКП.

Навсякъде, където Партията му възложи работа, той отдава всички свои сили.

Избрането му за делегат на Седмия конгрес на Партията е награда за неговия живот, отдаден в служба на народа и Партията.

Тодор ДИМОВ

Делегатът от село

Сякаш вчера бе летният ден на 1956 г., когато комунистът Стефан Петров по поръка на Партията се върна в селото си и кооператорите решиха той да бъде председател на стопанството. На тружените от с. Иванча, Търновско, никак не им потръгна в началото.

Новият председател подхваща работата с ум и сърце и направи да блеснат трудолюбивите качества и сговорност на своите съселани. Разковничето за големи успехи се оказа рационалната организация на кооператива. Сега бригадири и звеноводи са най-добрите стопани и те по своя инициатива се събират всяка вечер да обсъдят извършеното и задачите. Агрономът е заместник председател, отговаря за растеневъдството и всички бригадири и звеноводи се допитват изключително до него. Счетоводителят се грижи за странните предприятия, за животновъдството отговаря ветеринарният техник, а плановикът има задача да ръководи автотранспорта и да

следва за стопанската сметка. Всички те сами ръководят отселите, за които отговарят, тъй като председателят разсъдливо им е предоставил голяма самостоятелност. При такава организация председателят се освобождава от много дребни задачи, които непрекъснато възникват в раз-

нодикото ежедневие на кооператива и получава възможност истински да ръководи стопанството на основата на точния разчет и анализ.

За две години кооператорите разшириха чувствително площите с технически култури, създадоха лозя, а по семеипроизводство надминаха почти всички градинарски села в окръга. Животновъдството им се разви отведнъж и тази година те ще надоят от крава четворно повече отколкото през 1955 година.

Лани кооператорите получиха по 22 лв. на трудоден, а до края на петилетката се надияват трудовият да достигне по 30 лв. С право стопаните смятат, че голям дял за това има дейната ръка на техния млад председател и с радост посрещат избора му за делегат на Партийния конгрес. Той ще бъде конгрес на победения социализъм, а кой по-заслужено си ги представя?

Д. ФИЛИПОВ

Вчерашната окръжна теоретична конференция по икономика на селското стопанство

Вчера, по решение на Бюро на Окръжния комитет на Партията, в Дома на офицера — Търново се проведе теоретична конференция с окръжния партийен и селскостопански актив по икономиката на селското стопанство.

Председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет д-р. Христо Павлов прочете доклад за производствеността на труда, себестойността и доходността на отраслите. Пристъпуващите на конференцията изслушаха и докладите: „За прилагането на стопанската сметка в ТКЗС в П. Сеновец“, „За развитието и доходността на кравефермата на стопанството в с. Дъсково, Павликенско“, „За развитието и доходността на свинефермата на ТКЗС в с. Градиче,

Павликенско“, „За доходността на лозарството в ТКЗС — Стамболово, Павликенско“ и „Доходността на зеленчукопроизводството в с. Върбица, Г. Оряховско“. С убедителни данни и добър анализ за работата се направи оценка за доходността на някои от основните отрасли в стопанствата.

В този дух се изказаха и председателите на кооперативите в селата Гаврани — Габровско, Костел — Чакали — Еленско, Джулюница — Г. Оряховско, селскостопански специалисти и други.

Подчерта се огромната роля от прилагането на стопанската сметка за подобряване на трудовата дисциплина в ТКЗС и особено по качеството на работата, намаляването на непроизводствените разходи и

поевтиняването на селскостопанската продукция.

Членът на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет на Партията другарят Димитър Стоичков, който ръководи теоретическата конференция, взема отношение по работата на конференцията и наблегна да се въведат във всички стопанства там, където това е възможно още тази година, а в останалите стопанства през 1959 г. изнесеният опит по заплащане труда на кооператорите на 100 лева доход в бригадите и фермите на основа на стопанската сметка. Бързото и правилно решаване на тази важна задача изисква близка и конкретна помощ от страна на Околийските комитети на БКП и Околийските народни съвети към

трудовакооперативните земеделски стопанства.

— Сега, в предконгресните дни — каза д-р. Стоичков, — силите на трудещите се в селското стопанство трябва да се съсредоточат към поливането и окопаването на протетните култури. Изпълнението на социалистическите задължения изисква да се положат още по-добри грижи от досегашните за лозята, зеленчуците и селскостопанските животни. Да се използват всички възможности, всички вътрешни резерви за осигуряване на повече сляк за животните, на повече зърно, месо и мляко на 1,000 декара за достойно посрещане на Седмия конгрес на Благоево-Димитровската комунистическа партия.

Вечна слава на борците за свободата на Родината!

НА БОТЕВ С ДУХА НЕСЛОМЛИМ

Разждането на свободата винаги и във всички страни е имало своите мъченици. В нашата мила България свободата се роди от кръвта на герои.

Тогава, когато теглото от петстотингодишното робство на върхия отоманец стигна до върха си, цял един народ издигна знамето на борбата оковите да строши. В пожара, който Левски подготви, Ботев възпя, Каблешков запали, Бенковски раздуха въстаният роб юнашки се бори. Най-смелите, най-скупите чада оросиха с алената си кръв майката-земля, за да рухне зверската власт. Каблешков загина геройски. Петлешков изгоря жив. Кочо Чистеменски предпече смъртта на детето, жена си и своята в Баташката черква-укрепление. Бачковски оставиха костите си в Дряновския манастир. Кръвничени се бориха в Боаза до последна капка кръв.

Ние се възхищаваме, потомството ще се удивлява на храбростта и величието на храбреците, загинали с кървавите думи: „Свобода или смърт!“

Наред с ярката звезда на Левски в национално-освободителните борби срещу отоманското иго блести и ще блести звездата на Ботев. Възхваленият поет и вожда на млада възторжени четници, преплували тихия Бял Дунав, за да помогнат на поробен народ, посрещна смъртта на „Вола“ в кървава бран с кървожадния враг.

Чувственият подвиг на юнаците, литнали от тежка тирания България да освободят, победи. Свободата изгря откъм изток. Нашите руски братушки прогониха отоманските поробители.

Но едни вериги паднаха, други натежаха. Страната на Ботев и Левски отново стана робска земя. Захвана се нова оца по-тежка битка. Балканът наков бунтовни песни запя. Начело на тази нова битка застана истинската наследница и продължителка на делото на Ботев и Левски и славните априлици—Българската комунистическа партия. Сега с духа на Ботев несломим най-смелите, най-достойните синови на България и Българската комунистическа партия посрещат безстрашно смъртта с ботевски плам в душите и горещия вик на уста „Свобода или смърт!“. От нашите бойни редици фашистският враг покоси Харалампи Стоянов, Панайот Цивков, Христо Козлев, Върбан Гечев, Георги Генев, Ненко Илиев, Евтим Апостолов, Стоян Бичваров, Иван Люкканов, Ганка Рацева и плеяда герои, които сложиха живота си в името на свободата на Родината. Те напиеха със златни букви в историята страницата на безпримерните борби на българския народ за свобода и светлото утре — социализма.

Поетът революционер писа: „Този, който падне в бой за свобода, той не умира...“ Признателният, освободен за втори път от руските бобитири, сега от фашистко иго, български народ сватко тачи своите герои — своите жертви. Певци песни пейт за смелите борци, родителите легенди разказват на децата си, паметници се издигат, за да напомнят от век на век за славата им дивна.

Вска година на 2 юни, в деня, когато загина поетът революционер Христо Ботев, народът ни с чувство на възторг дава израз на заслужена почит към делото на борците, за да живеят в сълъвичи дни, без поробители, експлоататори и потосмукани. На този ден ни правим равностойна в изграждането на новия живот, за който дадохме живота си героите. Този ден, в този второянски ден пред братските могили, пред паметниците и гробовете на смелите български юнаци пионери, средношколци, работници, селяни—мало и голямо ще положат букети и венци от свежи цветя, израз на вечна свежест на нашата любов и уважение към загиналите. Пред тяхната велика памет ние ще се заклемим на Ботев с духа несломим да пазим извоюваната с толкова своини жертви свобода, навек да бъдем с нашия доен освободител, великия СССР, по ботевски да работим до сетни сили за осъществяването на величествената програма, която ще начертает Седмият конгрес на БКП.

Какво знаменателно събитие! Партийният конгрес се открива на 2 юни, когато целият народ се прекланя с благодарност пред себепридаването на своите жертви. Като открива своя Седми конгрес на 2 юни Партията по най-блестящ начин засвидетелства върхността си към делото, за което отдадохме живота си верните синови народни. А програмата, която ще начертает конгресът за свързване величествената сграда на социализма-комунизма ще бъде неповторим паметник за възхваля на героите.

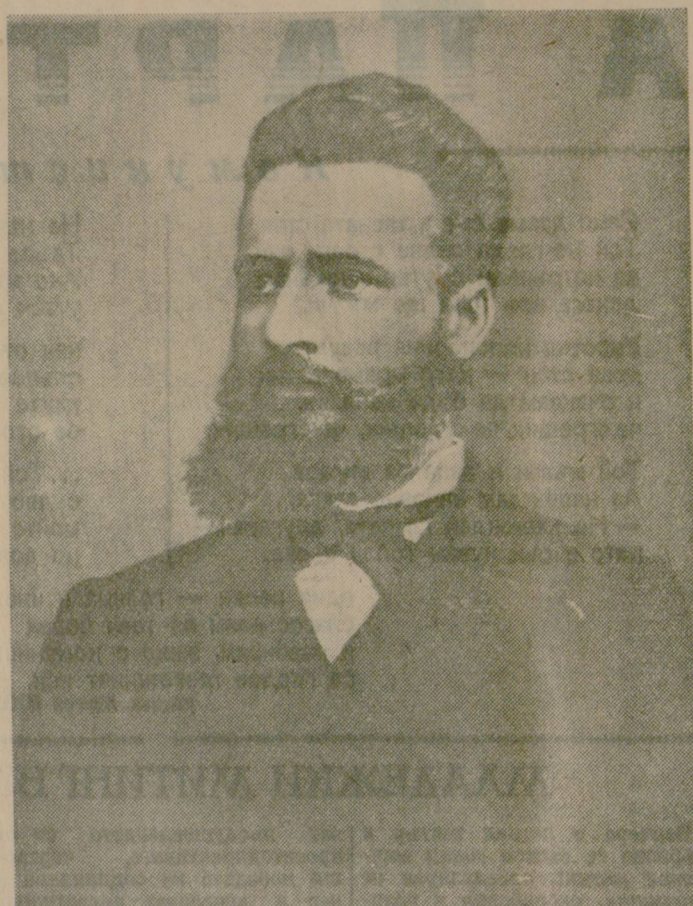
Честуваха героите

Членовете на 30-та организация на Отечествения фронт в Г. Оряховица на тържествено събрание отдадохме заслужена почит на Ботев и загиналите.

налите в борбата против фашизма и капиталистическата експлоатация.

И. Спасов

Христо Ботев и борбите на пролетариата

Един от най-ярките и най-силни образи измежду дейците за освобождение на България от турско робство бе Христо Ботев, най-талантливият и далновиден, според определението на Георги Димитров, вожда на българското национално-освободително движение от миналия век.

Последователен революционер демократ, обладан от идеите на утопическия социализъм, Ботев, в последните години на своя кратък живот изпита силното влияние на научния социализъм. Това влияние идваше главно чрез неговото запознаване с идеите на класиците на марксизма. Както е известно, Ботев е участвал през 1875 година в кръжок на руски емигранти в Букурещ, които изучавали Маркса. Установено е, че сам Ботев е притежавал руския превод на „Капиталът“.

Под влияние на идеите на марксизма, Ботев дойде до заключението, че пролетариатът е двигател на социалната революция, мнение, което той изказа в своя вестник „Знаме“. Отсъствието на оформена работническа класа у нас през този период кара Ботев да включва в пролетариата цялото бедно и отрудено население.

Независимо от това, че Ботев не стана марксист, поради изостаналостта на България, той внимателно следеше за положението на работниците и го отбелязваше в своя вестник.

България българската буржоазия захвърли светлите идеали и революционните традиции на борбите за свобода. Името на Ботев, както и имената на другите български революционери или бяха издигнати като символ на буржоазния национализъм или бяха забравени. Приемник на Ботевите идеи стана зараждащата се и поемащата пътя на революционната класова борба пролетарска класа.

Партията на българските социал-демократи тачеше Ботевата светла памет. Денят на геронцията Ботева смърт е бил тържествено чествуван от социалистите. Първото известие в социалистическия печат за организирано чествуване на Ботев се отнася към 1893 година. Това чествуване станало в Търново и било организирано от социал-демократическата дружина. На Ботевия ден в „Работнически клуб“ се събрали много работници и занаятчии. На събраниято присъствували като гости и социал-демократи от Г. Оряховица. Пред събранияте говорил и Еньо Марковски. Д. Георгиев и Никола Габровски. Първият разгледал борческата биография на поета — революционер, вторият развил неговите убеждения, а третият се спрял върху значението на Ботев за социал-демократията. Ботев, както било изтъкнато от ораторите, „се е борил за освобождението на България не само от турско иго, но от всички иго; той е искал да се премахне не само сиромашията, страданията и експлоатацията, които турско правителство упражнявало върху българина, но е искал унищожението на всякакъв вид експлоатация и угнетение“.

Името и делото на Ботев не престанаха да вдъхновяват българските трудещи се маси в техните борби. В течение на десетки години имената на Ботев, на Левски и останалите български революционери станали пример в борбата против капитализма и фашизма. И днес в осябствените мечти на нашия народ са се обднали и идеалите, за които се бори великият български поет, революционер и патриот Христо Ботев.

Дим. ОВЧАРОВ

Разстрел

(Смъртта е написан от пионера Стефан Смирнов от 6 клас на средното смесено училище в Дряново и спечели първа награда на конкурса на Околийския пионерски сбор)

Жив е той... Нощта минава. Равномерно тракат колелетата на влака. Месечината е вече съвсем изблидна. На пейката в едно от купетата е седнал млад мъж, сам, а настресан му грута войници, които го конвоират. Това е Иван Владков, смел народен син, борец срещу фашизма. Сега той е блед, буйната му черна коса е разрошена, погледът му гори трескаво.

Роден в малкото балканско градче Дряново, в бедно семейство, той от малък познава мизерията, тежкия живот. Става член на Партията, работи с група младежи за основаването на РМС. Полицията започва да го следи, но той е неуловим. Отива в София. Там веднага го привличат на важна партийна работа. Организиран заедно с Емил Попов тайна радиостанция, чрез която се свързват с Москва, да предават сведения за борбата срещу фашизма у нас. Но фашистите го арестуват и пращат в черните трудови роти в Демир Хисар. През това време в София става провал. Тайната радиостанция е открита. Арестуват всички. И ето сега Иван Владков пристига от Демир Хисар. Скоро ще стигнат в София. Влакът намалява ход и спира. Всички пътници слизат. Войниците образуват кордон около Иван Владков и го поднасят. Всички минувачи из софийските улици се обръщат, гледат съчувствено концлагериста, но не са в състояние нищо да направят.

Ето и централният затвор. Тежката железна врата се отваря със скръдане, сякаш жали за комуниста. Отваря се и друга врата и Иван Владков влиза вътре. Тук е студено, мрачно. Койко ли затворници са минали оттук? Койко хора са били, убити тук, зад тия дебелите стени? Полицията блъска Иван Владков в килията. Той пада на мръсния под. Зазорява се. Повикват Иван Владков на разпит. Бият го, мъчат го, слагат нагорещено желязо под ноктите му, но той нищо не издава. Това се повтаря всеки ден. Но ето на 21 ноември 1943 година военен съд осъжда Иван Владков на смърт.

Той се държи смело и твърдо и, когато произнасят присъдата, вдига гордо глава. Сега стои в килията в очакване на смъртта и мисли за своето родно градче, за своя невръстен син. И той записва в своя дневник: един ден преди смъртта си: „Връщам се мислено към живота си от детинство. Беднота. Родната това бе за мен родният ми град Дряново, баирите около него и само толкова. Аз не познавах морския плясък, оглушителния крясък на чайниците, родния стар Балкан, красивата Розова долина, шепота на Дунав. И въпреки това, аз имам любими места в моето родно градче, където в моменти на радости и скръби отивах. И скрит, аз съм плакал в онези приятни места, земята ме омайваше със своите милувки, тя не утешаваше като нежна майка. Няма нищо по-любимо от родното място. Къде другде има толкова познати неща, къде другаде може да лъха толкова свежест, ако не в родното място? Обичам родния си град, въпреки че нямам никога свое в него. Обичам го, защото той е мой, български, свързан с моето детство.“

Стъмнява се. Луната се показва. Всичко наоколо замира.

Рано сутринта вдигат Иван Владков и тръгват по гладките лавирани улици. Няколко пресечки и ето двора на школата за запасни офицери. Иван Владков застава с гордо вдигната глава срещу готовите за стрелба войници. Поп при стъпка към героя, но той с презрение извързва глава. Попът се отдалечава. Млад офицер се приближава към войниците и извиква:

— Огън!

Последва изстрел. Но Иван Владков не пада. Войниците са стреляли в краката. Те познават героя.

— Стрелайте в сърцето! — извика силно Иван Владков. Нов изстрел. Куршумите са ударили в целта. Иван Владков пада. В едната му ръка се вижда смакната снимката на любимия му син.

Появя ветрец и сякаш донася във въздуха смирна мъртешка тишина Ботеви стих: „Жив е той, жив е...“

— 0 —

ЗА ПАРТИЯТА

на редник Матей Шопкин

Какво, че в битките със теб не бяхме поне един, единствен път и с автомат и песен не умряхме, когато раздасе денят на свободата светлото огнище? Какво, че вранята куршуми не срещнахме с гръдта си млада?—Нищо! Ний тъкма пак кален друм. И днес за нас не беше толкова леко, да найдем сигурния брод, да изпревариме напред далеко

Епохата с победен ход! И нека нашият живот е кратък, но в битки с кървавия враг! И този живот да бъде все атака в студения среднощен мрак! И, ако днес да пазим се наложи, граденето от нас със пот, войничия мунир със теб ще сложим живота ни да е живот!

Николай ДИМКОВ

МЛАДЕНКО ТЪРЖЕСТВО

На 25 май в Плячковци се събраха членовете на ДСНМ от района на съвета за да чествуват 30 годишнината от създаването на РМС. След поднасяне на венци на гроба на загиналия член на РМС Ганьо Кънев от с. Късовци те се отправиха към чланичкото носещо името на героя. Доклад за борческото минало на РМС изнесе др. Неялка Дабкова. М. Петрова

Из живота на Горнооряховската партизанска чета

След приключване на тежката, но героична битка в района на Стражица, Горнооряховският партизански отряд бе разделен на чети, всяка от които получи отделен район за действо.

Горнооряховската чета имаше задача да се съсредоточи в района, където се бяха развили бойните действия на отряда.

След акции в Горски Сеновец и Стражица и по време на битката през май и юни фашистките управници бяха решени окончателно да ликвидират партизанското движение и неговата опора в селата и градовете — нашите партийни, ремсови и отечественофронтови организации, нашите ятаци.

Изпаднали в дива ярост от нанесения им удар от акциите на отряда в Горски Сеновец и Стражица, фашистките бандити разстреляха родителите на партизанина Георги Марков, обичани и уважавани от всички честни хора в Горски Сеновец. Разстреляни бяха на поляната в Стражица „при опит за бягство“ комунисти те Михаил Друмев — секретар на партийната организация, Васил Драганов и Иван Куров.

В селата Долна Оряховица, Царски Извор (сега Чапалево), Бреговица, Стражица, Горски Сеновец и други бяха арестувани и хвърлени в затворите и концлагерите, много партийни и ремсови ръководители, семействата на ятаци на партизани.

За ликвидирани всякаква връзка на партизаните с населението фашистите мразиха.

кобесници взеха мерки и съсредоточиха във всички поголеми села жандармерийски сили от взвод до рота, а в някои села бяха открити силни полицейски участъци. Бяха взети и строги мерки за спазване на полицейския час.

За установяване връзка с селата ние срещнахме големи трудности. Рядко се случваше изпратените групи да влязат в селата и установят връзка с нашите ятаци без бой. Това налагаше да се изпращат по-големи групи, които да са в състояние да се справят при среща с врага.

Една нощ бяха изпратени три групи за възстановяване връзка и укрепване на партийните и младежките организации в различните села.

Другарите Славчо (Димитър Бреговски) и Сокол (Ангел Саколарев) трябваше да установят връзка в Бреговица, Г. Оряховско, да разберат какво е състоянието на партийната и младежката организации, на нашите ятаци. Да проучат какви са възможностите за ликвидирани на двамата врагове, които бяха страшилище за населението и се хвалеха, че ще хванат жив партизани, които дойдат в селото. На излизане от селото другарите, без да очакват, се натъкват на омразните на населението врагове „героите“ — ловци на живи партизани и в ръкопашен бой в продължение на няколко минути ги ликвидират. Групата се завърна, изпълнила отлично задачата, като носеше трофей две карабини и един пистолет.

Втората и третата групи също установиха връзка със селата Царски Извор и Горски Сеновец и на излизане се отделиха с бой.

Така от ден на ден задръж-

яхахме връзките с народа, укрепвахме четата, готвехме се за решителни действия с врага.

Активната дейност на четата за укрепването на партийните, ремсовите и отечественофронтовските организации, на връзките с народа, престрелките, които се завързваха с жандармерийските и полицейските подразделения и особено ликвидиранието на фашистките лакеи в Бреговица окуражиха населението. То разбра, че неговите верни чедра — закрилници в борбата срещу фашистките поробители са около тях, че те живеят и се борят.

Към 24 юни 1944 година четата беше съсредоточена в горите между Царски Извор, Сушица и Горски Горен Тръмбеш. Г. Оряховско. Около 17 часа часовият съобщил, че наблизо по горската пътека се придвижва едно жандармерийско отделение. Четата веднага зае позиция в готовност за действие. Отделението се спря близо до нас и огледа гората, без да напусне пътеката. Дочу се дрезгав полицейски глас: „Тук е опасно, могат да ни избият до един“ и се върнаха обратно, без да ни забележат. Привечер четата се измести на срещуположния край на гората.

Ранно утро. Небето, покрито от сиви облаци, едва слънчееше. Ръмеше ситен летен дъжд. Тих ветрец подухваше. Потрешава върховете на дърветата. Някъде се чуваха гласовете на горските птици.

Партизаниите се бяха разбудили. Някои се боричкаха, други спореа за нещо, а домакинът приготвяше закуската.

На секретния пост бяха застъпили като часови другарите Тодор (Никола Ирибаджка-

ков-стария), Виктор (Кольо Величков) и Дойчин (Дани Йорданов), а на междинния (между секретния и четата) бе часовият Радка (Надежда Панайотова), опитна и смела партизанка.

Към 9 часа се чу разговор на хора около гората, а само след 4—5 минути се подаде команда „Въз верига навлизай в гората“. Всички се услушахме и спогледахме. Ясно — блокирана е гората, започва прочистване. Време за губене нямаме. Четата зае позиция във верига по на 4—6 крачки боец от боец. Командирите на отделенията доуточниха пред бойците дадените указания от командира на четата и заеха местата си. Взеаха се мерки за пълна маскировка.

Часовият на междинния пост Радка съобщи, че врагът се приближава.

— Няма да им се отдаде да ни разкрият и предупредят прочистващите подразделения, — помисли командирът, — а това ще ни даде възможност да ги изненадаме.

В ляво от командира бяха заели позиция Славчо (Петра на Илиева) и Сокол — членове на РМС, смели партизани. Хванали здраво в ръка пистолета и карабината, наострили поглед и слух към посочката, откъдето се очакваше врагът, те се спогледаха. В същия момент срещнаха и погледа на командира.

— Другарю командир, срещу нас настъпва жандармерия, която е въоръжена с пушки, шмайзери и картечици. Веригата е доста голяма, намира се на 50—60 крачки, — доложи Радка, която бе дошла пълзешком до командира.

Командирът предаде по веригата: „Без заповед никога да не открива огън!“ Шумът на настъпващия враг се увеличаваше. Започваха да се забелязват краката до колена на някои от жандармеристите. След малко ясно проличаха фигурите на един офи-

цер и двама подофицери. Офицерът с една ръка държеше увисналия на врата му автомат, а с другата разчистваше клоните. „Другарю командир, ще стрелям, мамичката му мръсна“ — щепнеше Сокол, прицелил се в придвижващия се офицер. Командирът, забол поглед към врага, леко поклати глава. Не! Трябваше да се определи моментът за откриване на огън. Много важно беше кой ще изненада, кой пръв ще открие огън. Трябваше да се изкача врагът да дойде по-близо до веригата, без да ни забележи. Командирът си бе спомнил откъсите от книгата „Хляб“. Той току-що бе прочел за битката около Царичин, където червеногвардейците изкачвали зад жп линията настъпващото на казашката белогвардейска кавалерия, а командирът се питаше дали ще удържат бойците му да не открият огън без негова заповед.

Сърцето на Радка туптеше по-силно. Изпълнило отлична задача си като часови на пост, държели връзка и донасяйки сведения за врага, по заповед на командира тя се бе оттегляла на позицията.

— Но защо още изкачва командирът? Защо не дава команда? Ето ги, още малко и ще се нахвърлят на нас! А може би командирът има някакъв замисъл. Този път ние на всяка цена ще бием врага — уверено прошепна Радка на съседния партизанин.

Командирът хвърли поглед надясно и дясно по веригата. Всички партизани бяха насочили оръжието към настъпващия враг и държаха пръста на спуска.

— Време е! — реши командирът. — Огън! — прозвуча командата и още недовършен, пушечен залп от партизанската верига се изсипа върху настъпващия враг.

Втори и трети залпове. Врагът залегна и откри автома-

тичен и пушечен огън. Запъна се жестока, неравна битка.

Не знаехме силите и възможностите на врага, а и боят започна много рано. Противникът можеше да се задържи на тези позиции и да привлече още сили. Нямахме възможност нито за привличане на нови сили, нито за подвоз на боеприпаси, а те бяха малко.

Голяма част от партизаните се бяха увлекли и без команда продължаваха да стрелят. Другарят Пенчо (Кольо Русев), знаейки количеството на патроните, подаде тихо команда на веригата „Пести патроните!“.

Трябваше да се намери начин (чрез хитрост) да се изплаши врага. Другарите Ганчо (Тодор Поподоров) и Гаврил (Банко Хр. Сухиндолски) се бяха досетили и стрелаша с пистолетите така, че да имитират автоматично оръжие.

Отново прозвуча гласът на командира: „Първа чета на дясно, втора на място, трета наляво, марш! Огън!“.

Командирите на отделенията разбраха замисъла на командира и започнаха да подават и те подобни команди. „Второ и трето отделение, лявото рамо напред! Огън!“ — се чу смелата и отсечена заповед на командира на трето отделение другаря Михо, верен боец на Партията. Последваха команди и на останалите командири.

Врагът се изплаши още повече. Долниха охкания и стелания. „Оле-ле, помош!“ — решиха ранен жандармерист. Командите изплашиха врага, окуражиха партизаните.

Наблизо пред позицията се чу изплашен глас на жандармерист: „Бе това е отряда, бе да им... майката“. Командирът кипна, изправи се на колена и извика с възмутен глас: „Да, отряда е! Къде си, твоята мамка?“ — и пушна

два изстрела по направление на жандармеристите. Един автоматичен ред се изсипа над командира, той залегна незабелязано до трапчето. Врагът не можеше добре да ни види и започна да съсредоточава огъня си по направления на командите.

— Заеми окопите, пригответи бомбите! Огън! — прозвуча отново гласът на командира и още един залп пушечен огън се стовари по веригата на врага, който помисли, че се готвят да контраатакуват. Командата беше да сплани врага. Нямахме изкопани окопи, а малкото на брой бомби не можеше да се хвърлят надолу.

— Напред! — дочу се командата от вражата страна.

— Залпове огън! — започна командирът на четата.

Врагът започна да се оттегля. Чувахе се силно пръщение на сухи дърва и точно когато се готвехме да го преследваме, пристигна донесение от двата фланга на четата, че враги редици ни обкръжават. Наложни се да не започнем преследване, а да вземем мерки за предотвратяване на обкръжението. Това забавяне даде възможност на врага да се изтегли по беззащитно и да вземе своите ранени и убити. Впоследствие се оказа, че врагът не е предприемал никакво обкръжение, а изплашени, обкръжани жандармеристите са се пръснали кой накъдето види.

Боят утихна. Четата бързо стана от заетата позиция. Направи се проверка на бойците. Всички се оказаха налице, без ранени и убити, с изключение на тримата партизани, които се оттеглиха от секретния пост и не успяха да се върнат при четата.

Потегнахме багажа си и с мерки за охранение тръгнахме на запад.

Полковник К. Ст. ХРИСТОВ (Бойко)

СПЛОТЕНИ И ЕДИННИ

в градената на новия живот

ПАРТИЙО ЛЮБИМА, РОДНА

Расна ти под вражните куршуми,
крепна ти във тежки боеве,
утрото ни светло ти разсъмна,
учиш ни, и водиш, и зовеш,
Партийо на смелия ни устрем,
слънце наше, разум и живот,
знаме наше, смелост наша дръзка,
бойна слава на герой-народ.

Ти доведе радостта в полята,
песните под звездния дъг,
даде на мечтите ни крилата,
волната ни песен тук сега.

Партийо любима, наша родна,
гордост наша, слънце наше ти,
грей и ни води ти пътеводна
в мир и бой със смелите мечти.

Илия МОНОВ

ПО СВЕТА ПЪТ

Приятно е в една такава
трина да тръгнеш по смълча-
ното дефиле. Прохладата леко
гали лицето. В надвечерните
акции се гушат ранобудни
пички и ясният им звънлив
глас разлива чудни мелодии.
В завода е още тихо. Само
на тънки струи излиза сиво-
синкав дим от високия комин.
Рано е още, но по-голямата
часть от работниците са вече
по работните места. В двора
на завода погледът ни се спи-
ра на голям плакат, който
грабва вниманието отдалече.
На него четем „Проектодирек-
тивите на VII конгрес на БКП
за Третия петгодишен план
въдънвяват жданови за но-
ви трудови успехи“.

На голямо табло пред ад-
министративната сграда е от-
рязано нагледно как ще се
развива заводът през Трета-
та петилетка. Проектодирек-
тивите на VII конгрес на Пар-
тията чертаят светъл път,
по който ще тръгне завод „А.
Жданов“ заедно с другите
предприятия на нашата соци-
алистическа промишленост.

Пред една от диаграмите се
спира ковачът Петър Глуш-
ков. Той погледна нещо и
казва: „Брей, че работа ще
падне през Третата петилетка!
Сигурно и нова механизация
ще докарат в ковашкото от-
деление!“

Тапицерът Минчо Денев из-
важда бележник и мигом пра-
ви кратка сметка: „Сто и два-
десет нови пътнически ваго-
ни — това значи толкова та-
пицирани седалки, толкова ба-
гажици и етажерки“. И сме-
тата ги води до друга карти-
на. Тапицерското отделение
ще се разшири, ще се прие-
мат нови хора...

Така четат нагледните мате-
риали и другите работници от
завода. Колективът вижда в
тези цифри и проценти ръста
на своето любимо предприятие.
И той реши в чест на Конгрес-
а да постигне най-високи тру-
дови успехи.

Нима има друг по-добър
начин от този, да се изрази
любовта към Партията, бла-
годарността за мъдрата и по-
литика? И, както подобава,
младешките в тези дни отново
застанаха начело на трудовата
надпревара. Младешката
бригада на Петър Такиев от
вагоностроителния цех първа
отчете своите успехи. Още на
14 май бригадата изпълни да-
деното обещание в чест на

Седмия конгрес на Партията.
Всички части за последната
партия нови хладилни ваго-
ни по плана за тази година
бяха изработени качествено.
Слънцето вече се е дигна-
ло високо в синьото небе. С
пълни гърди диша заводът.
Вагоностроителите бързат да
приключат успешно работата
за м. май.

„Момчетата“ на Георги Ан-
гелов са на линия. Лицата им
са запотени. Мишците са опъ-
нати здраво. Трудна е рабо-
тата тук. Искра се и сила, и
умение.

Ресорджите са здрави и
весели мъже. Остава им време
и за закачки, и за шегички:
— Ела да видиш „как се
калява стоманата“ — с гър-
лен и малко провлечен глас
ни вика бригадирът Георги
Ангелов и с радост говори за
своята работа.

Нафтовата пещ е заредена.
Ресорните листове са запрети
на необходимата температура
до зачервяване. От там с
остро съскане се изхвър-
лят в маслената вана. За-
каляват се. После с помощта
на специално приспособения
кран листове се поставят на
определено място. Включва-
ват се здраво в желязната
гайка и двамата здрави мъже
— Кольо Георгиев и Иван
Цачев с няколко силни удара
на чука ги набиват на места-
та им...

— Така, така, добре! —

☆

— Ще поемем, непременно
и то в чест на Седмия кон-
грес — предлагаше някой.

— Но да ги обмислим до-
бре! — опасяваше се друг.
— Ние вече сме помисли-
ли. Вие кажете само може ли
да поемем допълнителни за-
дания? — запита предсе-
дателят на профкомитета Ди-
митър Асенов.

— Ще можем — отсякоха
почти в един глас всички.
Така в началото на май ко-
лективът на вагоно-реvisor-
ския пункт в Г. Оряховица
се задължи: през май да
извърши 120 щейблински ре-
монти на товарни ваго-
ни да извърши полуреизвизи на 300
вагона и разиграят купилите
на 600 ваго-на. По този начин
да отчетат общо 18,900 ле-
ва икономии.

И друг път те са давали

клати одобрително глава бри-
гадирът и широка усмивка се
разлива по добродушното му
лице.

Вагонният завод „Андрей
Жданов“ — в Дряново, се
готви за голям празник. То-
ва се вижда не само от хуба-
вата украса, не само от сто-
тиците табла и лозунги. И
националните и червените,
и сините знамена, които плу-
вят, развявани от пролетния
вятър, и спретнатият вид на
завода, и слънцето, което за-
лива вредом околността, и при-
родата — всичко е толкова
хубаво!

През Третата петилетка за-
водът ще се разшири много
и там, където зад „стари час-
ти“ сухото дърво се пълни със
сгънати и други отпадъци, ще
израснат нови ремизи. 120
пътнически ваго-ни, двойно
повече хладилни ваго-ни от те-
зи, които се произвеждат до-
сега, заедно с определени
планов ремонт на пътничес-
ките ваго-ни — това е карти-
ната, която се чете.

Твърди и жилави хора са
дряновските вагоностроители.
Те ще изпълнят и начер-
таните задачи в Третия пет-
годишен план. Ще ги преиз-
пълнят, защото твърдо вяр-
ват в мъдрите дела на Пар-
тията.

Къчо ГАЙДАРОВ

редактор на многотиражка-
та „Ждановец“

Обещанията са вече в дела

Обещания, но сега беше по-
друго. Обещават в чест на
Конгреса на Партията. Затова
всички се заеха с желание
и голямо старание за изпъл-
нение им. Всяка ревизор-
ска смяна, всеки влаков май-
стор на път, навсякъде из-
пълняваше една мисъл, как по-
успешно и резултатно да б-
де изпълнено обещанието.

Трите ревизорски смени на
Кирил Ковачев, Пънчо Семов
и Кирил Илиев разгориха
още повече социалистическо
съревнование помежду си.
Всички производствени живи
се интересуваше кой вагон е
повреден, подпомагаше шло-
серите — щейблински, а по-
лучеше ли се информация, че
наближава вагон с повреда, те,
напълно подготвени, го посре-
щаха и още с влизането на
вагона в гарата се заемаха с
поправката му.

В чест на Конгреса

С голям трудов подем по-
срещат VII конгрес на Пар-
тията, кооператорите от с. Па-
скалевец, Павликени.

Те навреме разрешиха и око-
паха над 900 декара захарно
и кръмно цвекло, 250 дека-
ра царевица и 280 декара па-
мук. Поляха и разрохкаха
почвата във вкоренилището
на 200.000 облагородени ло-
зички. Сега всички бригади
усилено пръскат втори път
лозята. Първи в изпълнени-
ето на селскостопанските за-
дачи са бригадите на Павел
Петров и Марин Радославов.

Не остават назад и старите
кооператори с бригадир Игнат
Г. Хаджиколов. Досега поля-
ха и окопаха над 118 декара
мента и ягоди, обелиха за из-
нос 8.000 кг културна върба
и започнаха масова беритба
на ягоди.

Мл. Минчев, дописник

И в Елена модерна хлебопекарница

Година наред въпросът за
хлебопеченето в Елена не бе
разрешен. Няколко малки
и нехигиенични хлебопекар-
ни едва задоволяваха нуждите
Качеството на хляба не ви-
наги отговаряше на изисква-
нията.

Но скоро на това ще се сло-
жи край. Вече е издигната
хубавата постройка на нова-
та хлебопекарна и сладкар-
ска работилница. Още тази
година тя ще бъде завършена
и ще има капацитет 7.000
хляба дневно и 2.400 броя
древяна продукция. Ще бъде
оборудвана с най-нов тип х-
лебарски пещи, механизирана
изпильо с необходимите маши-
ни. Всички помещения са съ-
бразени със санитарно-техно-
логическите изисквания.

В чест на Седмия конгрес
на БКП малкият строителен
колектив е дал обещание да
покрие постройката, а след то-
ва срочно и качествено да я
завърши.

Кирило Василев, дописник

С ИМЕТО НА СЕДМИЯ КОНГРЕС НА ПАРТИЯТА

Трудно в тези дни може да
се намери кътче в окръга,
където хората да не свързват
своето ежедневие с въпросите
около Седмия конгрес на Пар-
тията, да не разгръщат сили
на широк фронт за нови тру-
дови дела. Изминатият път
от Шестия конгрес досега е
изпълнен с много събития,
тясно свързани с повишаване
жизненото равнище на труде-
щите се. С Партията те свър-
зват най-съкровени си же-
лания.

— Какво сме ние без Пар-
тията? — споделя с нас Ангел
Терзиев, полвежден бригадир
в кооперативното стопанство
в с. Иванча, Търновско, и ши-
роко ни запознава с ролята
на партийната организация в
селото.

Колко поучително! Партий-
ната организация в Иванча
дълго време се раздира от
вътрешно-партийни борби.
Увлечени от потока на без-
принципността, комунистите
се затварят понякога в себе си,
откъсват се от трудещите се.
Хората с болка посрещат зло-
радството на враговете. До
1955 година биват подменени
7 председатели на кооперати-
вното стопанство и 6 секрета-
ри на първичната партийна
организация. От година на го-
дина кооперативното стопан-
ство върви все сред послед-
ните в околността. Ниско е въ-
знаграждението на трудоде-
ния. Една част от хората, обезне-
рени, работят ден за ден.

Някога загубват вярата в
светлото и щастливо утре. Но
огромното мнозинство от ко-
операторите върват в правото
дело на Партията. Сега никой
не се съмнява в него, в пре-
успяването на кооператива, в
бързото преобразяване на
новото село, тръгнало увере-
но по социалистическия път.

След Постановлението на
ЦК на БКП от 31 януари
1955 г. в селото биват изди-
гнати на ръководна работа
Стефан Петров за председа-
тел на ТКЗС и Велико Попов
— за партисен секретар. Пар-
тийната организация посте-
пенно укрепва, изживяват се
борбите. Тя се свързва ши-
роко с хората. За бригадири,
завеждащи ферми, звеноводи
и други се издигат добри ко-
оператори — комунисти, сдру-
жени земеделци и безпартий-
ни — най-уважаваните хора.
Предложенията на хората на-
мират отражение в стопански-
те планове, в подобряването
на организацията на труда.

Прилагат се по-добри фор-
ми на заплащане труда на ко-
операторите. Сега всяка бри-
гада, ферма и звено са на сто
панска сметка.

Кооперативът се насочва
към такива отрасли, като се-
мепроизводство, зеленчуко-
производство и др., които и в
миналото са носили добри до-
ходи на стопаните.

— Сега вече канцеларията
на ТКЗС не свети до късно
— казва Ангел Бъзов. —
Онова, което беше в минало-
то до един-два часа през нощ-
та да се пазарят бригадите

с председателя за работа, да
продължават безконечни раз-
прави, вече го няма.
Ползвайки опита на съ-
ветските колхозни, иванчанци
наградиха бригадните съвети.
Чрез тях ръководството на
управителния съвет се чув-
ствува и в най-малката про-
изводствена единица. Всички
въпроси се решават там. Та-
ка най-добре се ползува ко-
лективният ум. В миналото
бригадирите и звеноводите
хлопаха по портите на коопе-
раторите, подканяха ги да из-
лизат на работа, а сега хо-
рата търсят ръководителите

Успешно изгледяват соци-
алистическите си задължения
и доячите в краевефермата
Младата телчарка Тодорка
Боянова се грижи за повере-
ните и телета както за своите
сидни рожби. От скоро е във
фермата, а дневният прирост
на телетата е увеличен двой-
но.

На челно място е и колекти-
вът при овцефермата. За че-
тиримесечното овчарите вне-
соха в касата на стопанство-
то 102.000 лева повече от за-
плануваните. В предконгрес-
ните дни те надояват средно
по 700—750 литра мляко

На снимката: Най-добрата телчарка Тодорка Боянова в
ТКЗС с. Иванча, Търновско. Средният дневен прирост на пове-
рените и телета се движат от 850—900 грама.

и понякога се поскарват —
искат работа. По-рано, нап-
неше ли малко дъжд, нико-
и не излизаше на полето. От то-
ва ни помен вече. До преди
час-два е валило малко, но
след това земята е изветряла
и може да се работи, макар и
два часа до вечерта, труже-
ниците не се колебаят — на-
право се отправят към ко-
оперативните поля.

Всичко това помогна на
кооператорите да увеличат
възнаграждението си на тру-
доденя близо два пъти — в
1955 година те получиха по
11.50 лева, а миналата годи-
на — по 22 лева.

Сега във фермите на сто-
панството за животните се
грижат добри семейства. В
свиноефермата работят Васил
Борисов, Стоян Григоров и
Атанас Александров, заедно
с другарите си. Те преиз-
пълняват социалистическите
си задължения за уговяване
на свине с 30 прасета. За че-
тиримесечния планът за при-
ходите е преизпълнен с 22,000
лева.

Ив. Колев

Н. Тотев

Стягат се за прибиране на реколтата

И тази година по блокове
на кооперативното стопан-
ство в с. Бяла черква, Пав-
ликени, е избуяла едра пше-
еница. За навремето и и
без загуби прибиране, меха-
низаторите, обслужващи сто-
панството, разполагат с нова
съветска машина за разделна

жътва — Виндрер.

В дните пред Конгреса ко-
лективът на бригадата работи
усилено за окончателно при-
ключване на ремонта на вси-
чки машини за прибиране на
реколтата. Гордост за брига-
дата е трактористът Генчо
Р. Божуров, който работи по
почина на Мамай и за про-
летната кампания е реализи-
рал 1,276 лева икономия от
смазочни и горивни матери-
али.

П. Иванов, дописник

☆

Нови източници

И ръководители, и коопе-
ратори от с. Добромирка, Сев-
лиево, непрекъснато тър-
сят нови източници за увели-
чаване на доходите в стопан-
ството. Както бе предвидено
в перспективния план, още
тази пролет те закупиха 30,000
риби и зариха кооперати-
вил микроразвив. За намаля-
ване на разходите по зариха-
ването през следващите годи-
ни, направиха близо до язо-
вира малък рибно-развивник,
в който се отглеждат грижливо
5 риби-майки.

За да се използват напъл-
но водите на язовира, стопан-
ството закупи и 500 юрдече-
та.

От рибите и юрдечките ко-
операторите са запланивали да
получат 98,000 лева.

Ив. Пенев

☆

Създадоха рибарник

За да осигурят по-високо
възнаграждение на труде-
ния кооператорите от с. Сла-
вейково, Дряновско, подпо-
могат от механизаторите
при МТС — Търново през
тази пролет създадоха близо
до р. Янтра рибарник върху
площ от 14 декара.

На 10 май бяха закупени
и пуснати в рибарника 6,000
шаренчета. Управителният съ-
вет сега взема мерки за ре-
довното им подхранване.

Зл. Златев

В балкана пак гори бригадирски огън

КОГАТО В ДРЕЗГАВА-ТА УТРИН

слънчеви-
те лъчи едва докосват лазур-
ните води на скокливата Ро-
сица, смълчаните гори на
Севлиево балкан се огла-
сят с песента „Да идем строи-
ни бригадири по фабрики и
язовири...“ И на групи на
групи с лопати и кирки на
рамо тръгват възторжени мла-
дежи (снимка 1).

Тук край балканското сел-
це Валевци 60 момци и де-
войки, дошли от плодородни-
те кооперативни поля на Сев-
лиево, всеки ден неуморно
дълбаят земята и метър по
метър прокарват пътя на бъ-
дещия водопровод Севлиево
— Търново — Г. Оряховица.

И когато се уморят, студе-
ната бистра балканска вода
утолява жаждата, възвръща
силите. Сигурно на Марийна
Цонева, неотдавна завърши-
ла гимназия, от с. Г. Росица
никога досега не й се стор-
вала тъй сладка водата (Сним-
ка 6). В минутите за почивка

хубав е да се прегледа какво
пишат вестниците във вълну-
ващите предконгресни дни. Но
защо тъй се усмихва отговор-
никът на групата Петко Ко-
вев? Изглежда Бате Стършел
е ожилл някого. (Снимка 2)

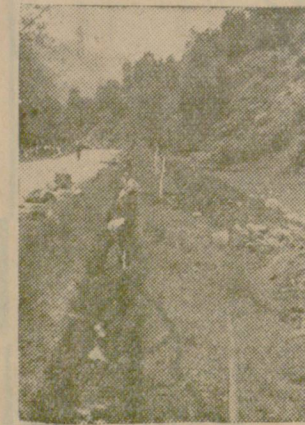
Понякога се случва в най-
опитният бригадир като зам.
командир на бригадата Мари-
н Дончев „да пострада“, но
сръчната Платиканова бързо
ще го превърже и ще мине
(Снимка 3).

Чудните бригадирски дни
са изпълнени с много вълне-
ние. Вълнение преди всичко
за честта на бригадата. Не
само за бригадата. Тук е за-
ложена честта на цялата око-
линска организация на Дими-
тровския съюз на народната
младек. Затова вечер край
пламналия бригадирски огън,
когато командирът на брига-
дата Михаил Арабаджиев съ-
общава резултатите от съ-
ревнованието, тъй силно бият
сърцата на чапезци, вапца-
ровци и смирненци.

И така ден след ден заедно

с работниците на „Местни
строени“ (снимка 4) синелу-
бата млада гвардия упорито
напредва към равнината. Про-
копани са вече няколко кило-
метри и са поставени етери-
товите тръби (Снимка 5).

Вдъхновение за трудови
подвизи младите строители
черпят от примери на заги-
налите родолюбци на нашата
свобода, от мисълта, че свър-
зват имената си с най-круп-
ния обект от окръга на Тре-
тата петилетка. И когато бли-
кнат кристалните води на Ро-
сица в десетки селища, и
усмивки засияят по лицата
на труженниците, младите
строители от бригадата
„Ненко Илиев“ ще знаят, че
и те имат дял в това голямо
дело.

Рачо Дойчинов

Илия Манев

в. „БОРБА“

Стр. 3, бр. 65 от 31. V. 1958 г.

СВОБОДНИ И ЩАСТЛИВИ

ПЪРВИ ЮНИ — МЕЖДУНАРОДЕН ДЕН ЗА ЗАЩИТА НА ДЕТЕТО

Международният ден за защита на децата — 1 юни се чествува от всички миролюбиви хора по света като ден на борба за прекратяване на атомното въоръжаване, за мира и сътрудничеството между народите.

Народите изпитаха ужасите на две световни войни, в които загинаха над 40 милиона души. Стотици хиляди деца осиротяха. Затова народите са бодни и активно участват в борбата против престъпните планове на войнолюбивите.

Мощна опора на народите в борбата им за мир е социалистическият лагер, начело с великия Съветски съюз. Решението на Съветския съюз за едностранно прекратяване окупацията с атомно и водородно оръжие и Декларацията на страните — участнички във Варшавския договор получават пълната подкрепа на миролюбивите народи.

В името на живота и щастieto на децата на 1 юни майките от всички континенти ще издигнат мощен протест против тия, които искат да превърнат цветливите градове и села в пепелища.

Но децата страдат не само от войните, а и от подготовката им, за която импералистите хвърлят огромни средства. Три милиона деца в САЩ се експлоатират безвънчно, 300,000 скитат бездомни, десетки хиляди са съдени за престъпления. През 1956—1957 година за подготовката на войната в САЩ са изразходвани 40 милиарда долара, а за нуждите на образованието през 1957—58 година са отпуснати едва 551 милиона долара. В Западна Германия над 50 хиляди деца са безпризорни. Във Франция за една година са осъдени за престъпления над 10 хиляди деца.

Още по-тежко е положението на децата в колониалните и зависимите страни.

В противоположност на това щастливо е детството в социалистическите страни. В Съветския съюз — страната на строящия се комунизъм, се полагат огромни грижи за младото поколение.

У нас под грижите на Българската комунистическа партия и Народното правителство децата растат щастливи и радостни. Непрекъснато се

изграждат детски домове, градини и ясли, подобряват се здравните грижи за децата. През 1957 година в селата на Търновски окръг работиха 87 родилни домове с над 200 легла и 8 акушеро-гинекологически отделения в градовете с 200 легла. В окръга има 120 женски и детски консултации. Открити са 12 постоянни и 45 сезонни детски ясли с 1,350 деца. Смъртността на децата е 4.14 на сто, при 9.8 на сто през 1939 година. В помощ на възпитанието на децата са предостанени 363 цедодневни и временни детски градини за 15,727 деца.

Международният ден на детето тази година съпада с откриването на Седмия конгрес на Българската комунистическа партия, който ще нацртае още по-светли перспективи за младото поколение. Трудещите се, сплотени около ЦК на БКП, вдъхновени от големите победи в социалистическото строителство, ще работят с още по-голяма всеотдайност за възпитаване в живота решенията на Конгреса, за още по-светло и радостно бъдеще на децата.

Тр. КОЗЛЕВА

ОТНОВО ЩАСТЛИВА

Във читалището вчера книжка дадох на Верка, с външност скъсана и мазна, без корици — безобразна. Верка я погрижливко, мляка й сърцето сава.

— Ах, нещастна, детска книжка! — каза тихо тя с въздишка — чели са я все децата, страдала, личи, горката!

Верка е добро момиче, книжки от сърце обича.

В къщи книжката веднага на грижлив ремонт подлага. С ножичката я почисти, а от светлосини листи тя направи две корици, в краищата им звездичи нарисова със боички, за да й се радват всички.

А пък книжката — щастлива, с благодарност й разкрива чудеса безбройни, тайни, в приказките си омайни.

Ст. ГРАДИНАРОВА

Градинар

Наш Иванчо все се слага. — Мене, казва, ми приляга и повярвайте деца, ако имам семенца, аз градинка ще направя и за чудо и за слава. Да, бих работил със жар — по душа съм градинар! — Е добре — решиха всички, — ето семена, мотичка. Bravo! Работи, момче, щом сърцето те влече! Ала месец не измина и със своята градина зябна — Ваньо се прослави. Вред разправяха децата: — Взел, че оделвил цветята, а пък бурена оставил.

Ст. ТОМЕВА

В ЛЯТНАТА ДЕТСКА ГРАДИНА

Майска утрин. Слънцето се издига бавно и с топлине си сребристи лъчи облива червените покриви на къщите и зелените паркове. Кооператори и кооператорки бързат към полето, а децата им, най-малките граждани на републиката, на групички се отправят към лятната детска градина.

На входната врата ги посрещат възпитателките Пенка Начева и Марияна Прокопиева. „Добро утро, другарко!“ „Добро утро, другарко!“ — е техният мил поздрав. Децата носят букетчета от свежи цветя. С тях те ще украсят столовата, спалнята и занималнята си. Тази сутрин най-много цветя носят Лилия Петкова, Гинка Стефанова и Данчо Кирилов.

Тук всичко е по програма. Мине ли закуската, започват заниманията. Децата разучават игри, песнички за Партията, за мира, за чичко Димитров и за труда, учителките им четат приказки за Заю баю и хитрата Кума лиса. По вре-

ме на свободните занимания става прилика на пчелен кошер: момиченцата са при куклите, кухнята или креватчетата, а момченцата яздят кончета, возят се на автомобил, занимават се с предостанените им нови и хубави играчки.

Доиде ли обед, нареждат се две по две. Щом се измият, те насядват около масичките с ръчички отзад и чакат кана Иванка и Веска. Йорданова да им сипят от вкусното „йдене“.

Тук всички деца ядат с апетит. Свърши ли някой пръв, ще вдигне ръчичка и чиния Иванка ще му сипе допълнително. Сашко Иванов се мръщеше отначало, но ето че сега „не отстъпва“ и на по-големите си другарчета.

Но време е вече за сън. Как приятно е да се почива в спалните помещения, подредени с еднообразни креватчета и одеала, закупени от народния съвет и грижливо поддържани от Атанаска Георгиева и Стефана Илиева. Някой от децата вече сладко спят, но Борис Димитров и Ангелчо Христов сякаш не им се спят. Загледали се учителката, ще изпратят главички, ще разперят ръчички, ще се сборичкат. Но от внимателния поглед на учителката нищо не остана скрито: „Така не бива, деца, трябва да уважавате колектива, другарчетата си“ — обръща се тя ту към едните, ту към

другите, докато заспят.

След обед училищният двор отново оживява. Ето, седнали при креватчетата Детелинка Иванова и Ганка Костадинова обличат новите роклички на куклите си, учат се да правят вкусни ястия, за да бъдат добри домакини. А в пясъка са младите строители Иванчо Димитров и Генчо Иванов. Ето на, те довършват каналите на бъдещия язовир, други строят стадион, трети — многоетажна къща, а Евгения Йорданова обича веселите игри. Всеки според своето желание!

Директорката на детската градина Христанка Маринова и др. Величка Иванова, които са следобедна смяна, внимателно следят детските игри.

Но денят вече е почти свършил. Слънцето клони на запад, още малко и ще се скрие зад близкия хълм. Строени в редички при входните врати, децата се сдобуват със своите възпитателки. „Довиждане, другарко!“ „Довиждане, другарко!“ — ехтат детските гласове.

Тъй е всеки ден от 1 май т. г. До 1 септември ще ехти училищният двор в с. Лесичери, Павликенско, от веселите детски гласове.

Още по-радостни са родителите, защото има кой да се грижи за техните деца. Сега те по-спокойно работят по широките кооперативни поля.

Ив. Павлов

Физкултура и спорт

ПЪРВИЯТ ЕТАП ОТ ОБИКОЛКАТА НА ОКРЪГА

Победители са Георги Маринов и отборът на Г. Оряховица

Вчера за девети път 23 колоездачи от окръга застанаха на старт пред ресторант „Москва“ в Търново да пробият първия етап от деветата колоездачна обиколка на окръга, организирана в чест на Седмия конгрес на Партията. Преди сигнала за потегляне участниците бяха приветствувани от зам. главен редактор на в-к „Борба“ Алекс Хинчев. За разлика от миналите колоездачни обиколки сега липсват отбори от други окръзи, което притъпи борбата, а голямото време намали темпото. Хубавият път към Севлиево не позволи на по-добрите да се откъснат и всички се движиха в пакет. Пред с. Моминибор Иван Главанов от Габрово направи сполучлив опит и без да бъде преследван излезе начело. Но да въртиш сам е трудно и във височината след с. Вишовград, белгичтът бе настигнат и надминат от челната група.

Геронизъм в първия етап прояви Георги Маринов от Г. Оряховица, който с голяма решителност и неудържимост се спусна към Бяла черква, оставяйки след себе си другите. Горещината си каза решаващата дума. Още пред Добромирка Трифонов, К. Петров, Б. Стоянов и Димо Петков изоставаха. След Павликени първото място си бе осигурил Георги Маринов. През Полски Тръмбеш той мина със 7 минути пред челната група.

Тактиката на горнооряховци се осъществи, защото горбаци не направиха сериозен опит за откъсване и независимо от по-хубавия път след с. Тръмбеш темпото не се усили, едва зад покрайнините на Поликраище Иван Тодоров стана на педали и с това дава сигнал, но след него тръгна само Христо Лалев. Без да намаляват скоростта двамата непримирими съперници продължиха борбата до финала, където с 2 секунди преднина се наложи Иван Тодоров.

И сега, както и в миналите

осем обиколки, пролича колелтиността сред състезателите. Често бидоните с вода се предаваха от ръка на ръка.

Кооператори и работници навсякъде масово се събираха около шосето и приветстваха колоездачите. Не ще бъде забравена сърдечността на служителите от винарската изба в Павликени, които освен вода обисаха състезателите с ухаещи рози. На своя пост бяха и червенокръстите от Бяла черква и пионерите от Горна Липница.

Класирането в етапа е следното: 1. Георги Маринов — Г. Оряховица с време 4.25.40 ч.; 2. Иван Тодоров — Г. Оряховица с време 4.29.30 ч.; 3. Христо Лалев — Габрово с време 4.29.32 ч.; 4. Димитър Николов — Г. Оряховица с време 4.30.25 ч.; 5. Ангел Иванов — Габрово с време 4.31.50 ч.; 6. Венелин Цветанов — Г. Оряховица с време 4.31.50 ч.; 7. Кольо Лалев — Габрово с време 4.31.55 ч.; 8. Иван Главанов — Габрово с време 4.43.05 ч.; 9. Косю Иванов — Габрово (индивидуално) с време 4.43.10 ч.; 10. Димитър Петков — Габрово с време 4.45.10 ч. и други.

В отборното класиране начело е отборът на Г. Оряховица с време 13.25.35 часа, Габрово — 13.37.17 часа и Търново — 15 часа.

Днес от 13 часа колоездачите ще застанат на старт в Г. Оряховица, за да пробият втория етап — Г. Оряховица — Елена — Дряново — Трявна — Габрово, дълъг 160 км.

Победителят в първия етап Георги Маринов ще облече синия фланелка с бял гъб, подарена от Окръжния комитет за защита на мира.

П. Тарасенко

СЪСТЕЗАНИЕ ПО СТРЕЛБА

Резултатите от ежегодните състезания по стрелба с бойно и малокалибрено оръжие показват постоянен ръст на стрелковото дело.

В проведеното на 24 и 25 май от Градския комитет на ДОСО — Търново състезание за командно и индивидуално градско първенство участваха 56 състезатели в стрелбата с малокалибрен пушка и 53 състезатели в стрелбата с бойна пушка.

В отборното класиране с малокалибрен пушка първо място извоюва командата на кооп. „Хигиена“ със 757 точки от 1,200 възможни, следвана от командата на ф-ка „В. Левски“ със 667 точки.

С бойна пушка на първо място се класира също кооп.

„Хигиена“ с 301 точки от 500 възможни.

В индивидуалното класиране първо място извоюва Борис П. Димитров от кооп. „Хигиена“ с 254 точки от 300 възможни, а с бойна пушка първо място зае Стефан Д. Кернов от ДИП „Тр. Саралиев“ с 80 точки от 100 възможни. В състезанието с малокалибрен пушка добре се представиха учащата се младеж. От 17 участници 11 от тях дадоха надеждни постижения. На първо място се класира Петко В. Петков от Педагогическото училище с 217 точки от 300 възможни. От девойките първо място зае Анастасия Димитрова от педагогическото училище, със 195 точки.

Хр. Тошев

ОСПОРВАНИ СРЕЦИ

Срещите от последните два кръга на окръжното първенство по баскетбол преминаха оспорвано.

В Г. Оряховица местният отбор спечели с 58:50. В Севлиево, след бърза и крайно оспорвана борба тревенци спечелиха с 45:42.

В двата кръга търновци се представиха най-добре. Те се

наложиха над Габрово с 59:45 и над Елена с 55:30.

Във временното класиране след 25 май начело излиза отборът на Г. Оряховица — 7 точки, следван от Търново — 6 т. и Габрово — 5 т.

Г. Трифонов

Гл. редактор Хр. Ст. Консулов

ДИП „ВАСИЛ МАВРИКОВ“ — Търново

Ръководството на предприятието

ПОЗДРАВЯВА

целия фабричен колектив за постигнатите от него високи производствени успехи в чест на VII конгрес на БКП.

ПОЖЕЛАВА здраве и сили на всеки работник, техник и служител за изпълнение и преизпълнение на новите задачи, поставени в директивите на Конгреса.

ОБЕДИНЕНО МЕДИЦИНСКО УЧИЛИЩЕ ЗА МЕДИЦИНСКИ СЕСТРИ И АКУШЕРКИ — ВАРНА

През учебната 1958/59 година в Обединеното медицинско училище за медицински сестри и акушерки — Варна ще се приемат кандидатки само със завършено средно образование на общообразователните училища (с диплома за зрелост), не по-възрастни от 26 години в деня на подаване молбата за постъпване в училището.

Срокът на обучението е за: АКУШЕРКИ — 2 1/2 години. МЕДИЦИНСКИ СЕСТРИ — ОБЩ И ДЕТСКИ ПРОФИЛ — 2 години.

Приемат се кандидатки за акушерки само от ВАРНЕНСКИ, РУСЕНСКИ, ТЪРНОВСКИ И КОЛАРОВГРАДСКИ ОКРЪЗИ и за медицински сестри — детски и общ профил от ВАРНЕНСКИ И РУСЕНСКИ ОКРЪЗИ.

Приемането на кандидатките се извършва чрез състезание по успеха им, показан в средното учебно заведение, като се вземе сборът от: а) общия успех от зрелостното свидетелство б) успеха по български език и химия от зрелостното свидетелство и успеха по дарвинизъм.

При равен успех кандидатките — деца на участвували в борбата против фашизма, загинали в Отечествената война, герои на социалистическия труд, наградени с ордени или медали за заслуги в Отечествената война, притежатели на авторски свидетелства за изобретения и наградени здравни работници, и самите кандидатки, които имат повече от една година работа като здравни работници, се ползват с привилегии.

10 на сто от местата за кандидатки се определят за кандидатките с двугодишен трудов стаж.

Срокът за подаване на молбите е от 1. VI. до 15. VII. Кандидатките подават молби до директора на училището със следните документи:

1. Свидетелство за зрелост;
2. Удостоверение за показан успех по дарвинизъм;
3. Свидетелство за раждане;
4. Удостоверение за семейно и материално положение;
5. Автобиография;
6. Характеристика от местния народен съвет;
7. Документи, ако кандидатките искат да ползват някоя привилегия.

Най-нуждаещите се ученици получават стипендия. Най-нуждаещите се неомъжени ученици се настаняват в общежитие. Към училището има организиран ученически стол.

ОТ ДИРЕКЦИЯТА.

Адрес на РЪКАПИЛНИЦА: вестник „Борба“ — Търново ул. „Васил Левски“ № 16/БФОН: Гл. редактор и отв. секретар — 25-26; парт. и културен отдел и тумор и сатира — 31-41; селскостопански и икономически — 23-27; информационен отдел и илюстрации — 24-59; отдел „Писма и дописания“ — 24-59; финансово-домашински — 32-59.

в „БОРБА“

Стр. 4, бр. 65 от 31 V. 1958 г.

Кар. Н. Дончев

13 години от разгрома на хитлеристка Германия.

... Испания — това е монархия... Франко

Де Гол се обявя в подкрепа на ултра колониалистите в Алжир.

Първомайска украса на Запад.

— Не се поддавай на лоши спомени, моето момче!

Крал Франко първи (и последен).

Де Гол си пъха гагата

Третият съветски изкуствен спътник изуми света с голямото си тегло.

На 2 юни се открива VII-ят Конгрес на БКП.

— Ало, мистър, с колко грама смятате да увеличите теглото на вашите изкуствени портокали?

Със здраво скеле — здраво се строи.